

Na základě dlouhodobého etnografického výzkumu mezi Romy v Tercově tato dizertační práce zkoumá otázky identity a chudoby. Konstantní prolínání cikánství a chudoby se projevuje jak ve způsobech, jimiž se Romové vypořádávají se sociální marginalizací, tak v dominantních představách o nich. V důsledku toho si Romové osvojují různé strategie přežití, jejichž prostřednictvím unikají takové identifikaci. Podoby cikánství jsou přitom zkoumány na třech úrovních. V první části je pozornost věnována vnitřnímu členění Romů v Tercově na dvě frakce. Toto dělení je zkoumáno na mikroúrovni, která odhaluje, že jedné z frakcí se úspěšně daří uvrhnout obraz cikánství na druhou frakci tak, aby se sama vymanila z tohoto hegemonního uchopení. Ve druhé části je cikánství zkoumáno v oblasti zaměstnanosti. Vzájemné doplňování cikánství a chudoby se zde projevuje v diskurzu záslužnosti, který efektivně přetavuje sociální kategorie na kulturní schémata, a tím zakládá vyloučení Romů z „morálního souručenství“. V třetí a čtvrté části jsou prezentovány příklady dočasně úspěšných praktik Romů při překonávání dominantních reprezentací a nastolování takových sociálních vztahů na lokální úrovni, ve kterých mají Romové navrch.